

hviler som en særlig Byrde paa Befolkningen, og som jeg ialtsald vilde sætte stor Pris paa, at den høie Regjering gjorde til Gjenstand for nærmere Overveielse, saa at vi ikke bestandig blot skulle høre tale om Toldned-sættelser, men at vi ogsaa kunde faae at høre, at der var andre Ting, som Folket nok saa gjerne kunde ønske at blive befriet for. Jeg tænker herved paa Bygningsaf-giften. Denne har jo oftere været Gjenstand for Dmtale, om ikke her i dette Thing, saa i det andet. Jeg tror, at det fra alle Sider er erkjendt, at Bygningsafgiften, som den er, i Virkeligheden er en overordentlig uheldig Afgift. Jeg vil begynde med at gjøre op-mærksom paa, at medens Hartkornsktatten er fast og ikke stiger, saa er Bygningsafgiften derimod stigende. Den er stigende paa den Maade, at for 30 Aar siden, i Finantslov-forlaget for 1853—54, ansløges Bygningsafgiften kun til 911,000 Kr., medens den iaar er anslaaet til 2,166,000 Kr. Jeg veed, at det vel kan siges, at det er heldigt, naar en Skat stiger; men jeg tror paa den anden Side, at med Hensyn til den Sort Skatter, der ere faste Skatter, maa man sige, at det er ikke heldigt, og i ethvert Fald kommer den stigende Afgift, som særlig hviler paa Kjøbstæderne, til at hvile paa dem med et uforholdsmæssigt stærkere Tryk end Stat-terne paa Landet, der staa fast og ikke for-høies, og med et saameget stærkere og ubil-ligere Tryk, som Kjøbstæderne efter Loven af 29de December 1857 om Næringsfrihed ere komne til at lide under et stærkt Tryk, saa at de vel kunde vente, at man fra Statens Side vilde gjøre, hvad man formaaede, for at hjælpe dem til at overvinde det. Byg-ningsafgiften er iøvrigt ikke blot for Kjøb-stæderne høist uheldig, men den virker mu-ligvis endnu uheldigere paa Landet. Den er i Virkeligheden en Næringsafgift og ikke en egentlig Eiendomsstat, thi den hviler paa en Eiendom, og det viser sig særlig paa Landet, blot fordi den bruges paa en vis Maade, og den hører op at hvile paa Eiendommen, naar den ikke længere bruges paa den Maade. Det giver Anledning til en Mængde Ubil-lighed og Urimelighed, særlig paa Landet. I Kjøbstæderne gaar man ud fra, at der skal den altid betales, men paa Landet kun under visse bestemte Forhold, som arede Med-lemmer naturligvis Alle vide ligesaa godt som jeg; det er navnlig, naar Bygninger bruges som Vhstfæder, som Fabriker, og for-trinsvis — og det er ikke det mindst Uhel-dige — naar de bruges til Haandværk eller Handel af en vis Bestaaffenhed — der er Undtagelser deraf — hvilket leder til en Mængde urimelige Indskrænkninger og

en Mængde trykkende Afgifter i mang-foldige enkelte Tilfælde. Paa Landet har Forholdet været det, at medens man i det foreliggende Finantslovsforslag for-venter en Indtægt af 536,000 Kr., har man for 30 Aar siden, i det Finantslovsforslag, jeg før nævnte, kun regnet paa en Indtægt af 133,000 Kr., og den er altsaa for Lan-dets Bedkommende steget til det Firdobbelte. For Kjøbenhavns og Kjøbstædernes Bedkom-meude er den steget, til det Dobbelte fra den Tid — for Kjøbenhavns Bedkommende til noget over det Dobbelte, for Kjøbstædernes lidt under det Dobbelte — og Ingen vil vistnok negte, at det er et overmaade stærkt Tryk paa dem. Nu er denne Afgift tillige saa overordentlig uheldigt indrettet og for-delt, at er der nogen Skat, som der er en Anledning til at tale om, og vi have i den senere Tid jo talt om saa mange Skatter, saa er det i Sandhed Bygningsafgiften frem-for nogen anden. Bygningsafgiften udredes efter Arealet af Bygningerne — uden Hensyn til Bygningernes Bestaaffenhed, og den beta-les ens allevegne, affet fra Kjøbenhavn, hvor den er fastsat paa en lidt anden Maade. I alle andre Kjøbstæder betales den samme Afgift, hvad enten det er en rig Kjøbstad, hvor Eiendommene have en høi Værdi, eller det er en fattig lille Kjøbstad, hvor Eiendommene nærmere sig til at være ude af Handel og Wandel. Og det Samme gjælder i visse Maader for Kjøbenhavn; der betales samme Afgift, hvad enten en Bygning ligger paa Østergade eller paa det yderste af Nørrebro. Det er naturligvis i høi Grad uheldigt og uretfærdigt, og det var naturligt, om man søgte at komme bort fra slige Urimeligheder. De Ønster, som ere fremkomne, ere nærmest gaaede i den Retning af en Omfordeling af denne Skat. Jeg vilde tro, at det var hel-digt, at man gik i en noget anden Retning. Jeg gaar ikke saa vidt, at jeg ønsker, at vi blive fri for denne Skat — naturligvis, jeg siger ikke, at jeg ikke vilde ønske det, men det Ønske vil jeg ikke udtale og heller ikke kæmpe for — og jeg vil heller ikke ligefrem mene, at der er Anledning til at komme med væsent-lige Redtættelser, kun Forandringer i den hele Maade. Men een Ting vilde jeg sætte Pris paa og anbefale den høie Regjering at overveie, om det ikke kunde ske, og det er, at den Afgift, som nu findes, blev slaaet fast, hvis man ikke vil gaa saa vidt, som jeg natu-rkeligvis vilde sætte høiere Pris paa, at man slog den Afgift fast, som blev ydet i Slut-ningen af 1857, da Næringsloven udkom, og at hvad mere Afgift der indkom for Frem-tiden, skulde tilfalde Kommunerne. Det synes jeg, de havde et billigt Krav paa. Saa